

שאל המלך אי' (שם) שלא נמשכה מלכותו מפני שלא היה בו דופי, בצחיי הלוחות הראשונות, שאמנם כפה עליהן הר כגיגית אם מקבלין התורה מוטב וכו', שאלם נברא לזה וזה מקיים העולם, והעולמות כולם לקיים רצונו יתבי' (ומזה ומזה הם כתובים - זה א-לי ואחריו), אבל קלקלתם נעשה, והיו מוכרחים לתקן ע"י נשמע, וזה לא כל אחד ואחד יכול לתקן, ולפיכך אמנם לא נמלא בו דופי אבל לא יכול להתקיים כך [שאין זה דרך לכאוי"א], **בשפת אמת** (ויגש תרמ"ח) אי' לכאוי' היפך מלשון הגמ', שאל באחת ולא עלתה לו דוד בשמים ועלתה לו, ועלתה לו - תיקון. וצויכוח עם שמואל הנביא הוכיחו שמואל לא שמעת בקול ה', אפילו ששאל ג"כ היה נביא, כמפורש שהתנבא, הגם שאל בנביאים [אלא הרמז לתיקון הנשמע]. ומרדכי ואסתר תיקנו (הגם שאל - הגם לכבוש את המלכה), ואסתר ברוה"ק נאמרה (מגילה ז.), נושאת חן צעיני כל רואיה, שכל אחד ואחד נדמתה לו כאומתו (שם). דרך לכל אחד ואחד, וכך נתבשר ע"י שמואל הנביא אתה וצניך עמי, ואמרו חז"ל עמי צמחילתי (ויאל למלחמה אע"פ שנאמר לו שיהרג, צמסירות נפש), וזה נתקיים ע"י זרעו מרדכי ואסתר, זכר ונקבה צראם, לתקן אפילו אדם הראשון, המן העץ.

בשמשחו שמואל הנביא בשליחות הש"י אמר הלא וגוי אנכי מקטני וגוי שבטי בנימין, כולו לשם שמים, ולא מחמת קנאה ותאוה וכבוד, אבל [אין זה דרך לכאוי"א] מכיון שקלקלתם נעשה התיקון ע"י נשמע, שע"י נשמע בלבד י"ל גם המעשה, דרך לכל אחד ואחד, בחיי לוחות שניים, ומרדכי ואסתר ע"י פורים ציררו זאת. [שאל היה כולו לש"ש] קנאה - שהרג כשפים שמכחישים פמליא של מעלה, בקנאתו קנאה לשם שמים בלבד, תאוה - לניעות שהיה בו, ונתקן שהסכים הקצ"ה הגם לכבוש וגוי, כבוד - שהוא טעה וסבר שדוד המלך ע"ה מורד צמלכות (שמים) אבל דוד המלך ע"ה באמת נמשך, אבל אכתי לא עלתה צידו עד שימחה שמו של עמלק, יד על כס י-ה וגוי **מדור דור**, והדורות היו לריכים הגהגת דוד, ומרדכי תיקן זאת, תקותם בכל דור ודור. אבל בני עליה בלבד, בלי דופי, יכולים להיות בצחיי נעשה ונשמע, ולפיכך אי' מי גילה רז זה על נעשה ונשמע, לניעות שהיה בשאלו, ונקרא רז שרק המלאכים י"ל בו.

ישאול לשיטתו דעתו אמלוח (סנהדרין יט:), לוחות ראשונים, לתקן העשיה, ודוד המלך ע"ה לשיטתו (שהלכה כמותו) דדעתו אפרוטה, ומתנות לאציונים, מאשפות ירים אציון, דרך לצעלי תשובה ג"כ, לצוא למחשבות טובות, להשיב מחשבת לורר היהודים, וצמדרש תהלים אין לך שונא גדול מזה. וצמגילה מתגלה הכל, כל אחד ואחד לפי השגתו, ועליהם ככל הדברים אמרו חז"ל (מגילה יט:) זה מקרא מגילה, אבל נשאר חלק לנוע, הסתר אסתיר, לניעות שהיה בשאל מתגלה ע"י דרך דוד המלך ע"ה, ולפיכך כתיב צמדכי אשר הגלה וגוי עס יכניה מלך יהודה, מזרע דוד, וכן אמרו חז"ל על דניאל שהיה מזרע המלוכה של דוד המלך ע"ה, ויאמר ממוכן זה דניאל וכו' להיות כל איש וגוי, וא"י התך זה דניאל (אע"פ שהולך לרדת, שחתכוהו מגדולתו), ונקרא התך - והם תוכו לרגליך ישא מדברותיך, ולפיכך כי תשא לוחות האחרונים ופרשת פרה נקראת צגמ' (שם ז.) סמוכה לפורים מאחריה, אע"פ שיש לפעמים הפסקה (להתצוקן ציניהם).

נזכרים ונעשים, עשיה וזכירה, הוו זהירין צנשמע, ונשמע פתגם המלך, אי אפשר להגיע לעול מלכות שמים בלי תורה, שמיעה, ושמואל אמר לשאל שמוע מזבח טוב, העשיה מכח הזכירה, ונתקן ע"י מרדכי ואסתר, ועלתה לשאלו.

בשאלו המלך ע"ה - אחרי הלא, ודוד המלך ע"ה - רועה לאן (נוהג כלאן יוסף), וצידד תיקנו הכל, ואתן לאני וגוי אדם אתם, אתם קרויים אדם, אדם ציקר ולא יצין, ויקר אלו תפילין, לשעבד תאות לצנו לעבודתו יתברך.

איתא וישק את בני ישראל שצדקן כסוטה, וזה [צפרשת כי תשא] אחרי פורים שנתצברו הרלוות להש"י ומשיצין מחשבת המן, דאי' צסוטה כהן אוחז עד שהוא מגלה את לבה, ואמר **אאצ"ל** ויאמר המן בלבו שצפורים י"ל מחשבת הלצ ורלוות העמוקים להש"י, קיימו וקבלו, להסיר המודעא רבה, כי לצ בני ישראל תמיד טוב, ולפיכך צמלחמת עמלק אי' וכי ידיו של משה וכו' ומשעבדין את לבם לאציהם שצשמים.